

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

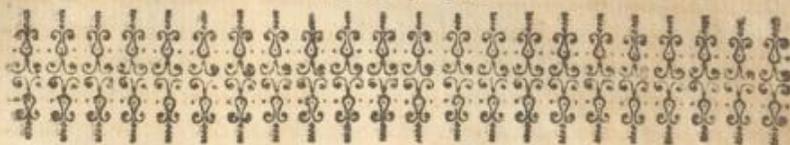
**Exercitatio Moralis Ad Historiam Conradini Ultimi Sueviae
Ducis, ...**

**Hochstetter, Andreas Adam
Grüninger, Johann Christoph**

Tubingae, 1699

Caput I. Summa

urn:nbn:de:bsz:31-102557

כשי

EXERCITATIONIS MORALIS

De

CONRADINO
ULTIMO EX SUEVIS DUCE,

CAPUT I.

SUMMA.

I. Instituti rationes exponuntur.	V. Spretum ab eodem Papæ interdictum, & à Romanis exhibiti honores.
II. Ad historiam Conradini, Tractationis nostræ Moralis argumentum, accessus. Conradini Natales. Cunradi IV. obitus, Manfredi Pontificisque conatus ac triæ.	VI. Caroli Andegavensis destinationes & Germanorum acies, in Gallosque victoria.
III. Expeditio Cunradini decreta, & propositi causæ	VII. Mutata mox rerum facies ob militem Germanum disfluentem. Captivitas Principum.
IV. Cunradini in Italiam adventus, & auctæ copiar.	VIII. Et in eos pronuntiata Capitis sententia.

I.

Uli veterum recentiumque historiarum monumenta cum iudicio legunt expenduntque, non, quod fieri ab imperitoribus solet, intra exteriorem narrationum recensuumque corticem subsistunt: sed facta, resque gestas & varios humanorum consiliorum eventus ad praxin deducunt, & si quid in exemplis expressum signatumque luculentius deprehendant.

A

110-

morali & practica adplicatione in vita hujus moderamen usumque convertunt. Quo fit, ut summorum una Virorum consilia, virtutes, vitia, affectus, propriis quasi vivisque characteribus ac notis demonstrantur, honestorumque adeo ac turpium discrimina, divinae denique providentiae, hisce omnibus quae inter mortales geruntur, sapientissimè mirabiliterque moderantis specimina è tam diversis vitae casibus actibusque non sine fructu ostendantur. Cujus quidem rei, ubi exemplum quaecumque edendum impraesentiarum fuit, Cunradini ultimi è Suevis Ducis Historiam sumimus ad manus: quam ex idoneis fideque dignis auctoribus, sed breviter, pro instituti nostri ratione, excerptam probatamque ac fultam primò dabimus: & observationes deinceps, Philosophiae practicae beneficio, pro Academicæ Exercitationis modo ritumque subjungemus.

II. Lugent nimirum plorantque adhuc infelici *Cunradini sui* calamitatem Suevi, quæ ne Di quidem pares, Casare auctore: neque dum illatam suo sanguini injuriam penitus concoxere. Ceterum nomen ei fuit Cunradj, quod mox in Cunradini vocem apud nonnullos excrevit: Itali haud rarò Contradinum appellitant. Prodit in hanc lucem Anno *Æræ* vulgaris M CC LIII, quo anceps jam erat Imperii Status, Landishute Ba-

Sic Vrsberg.
Et Germ. n.
Scriptores
const. inter.
Conf. Episto
in Cunradini
ad Principes
Imperii, a.
pud Goldast.
Tom. un. p.
309. Et Ba-
eler. Specim.
Annot. ad
Æneæ Sylvi
Hist. Frider.
III. Edit.
Kulpisiana
p. 142.
Conf. B. Pla-
ssina in Vitæ
Pontif. p. 210.
Et Crus. An-
nal. sur V.
lib. 2. 10. 87.

varica: Parente *Cunrado IV.* Rom. Imp. ac Neapoleos Siciliaque Rege, Duce Suevorum, longa serie ab antiquissimis Suevis, per tres ordine Cæsares Fridericum II. Avum, qui & Manfredum è concubina genuerat: Henricum VI. Proavum, & Fridericum denique I. Barbarossam Abavum ductæ; Mater fuit Elisabetha Ottonis Bavaricæ Ducis filia, soror Ludovici, qui Imperatoris Ludovici Pater ex Anna Polona exitit. Pater Cunradus IV. Sexto, antequam Cunradinum infelix eniteretur Mater, mense in Apuliam, relicta Landishute gravida, avitum paternumque Regnum repetiturus contendebat: Cujus jura, quum Innocentius, quæ quidem nec ipse habebat, immani nec tamen infueta Tyberino Præsuli licentia aulique, Carlotto Anglico tradidisset, negligi ab se adeo haud posse ratus, Papæ iras haudquaquam metuebat; qui quum potentie Regiæ imparem se sentiret, sacris cum omnibus atque Ecclesiæ usurpatione prohibuit. Vixisset ingentis animi Princeps, & quam non penes Papam stet, jura scribere imperantibus aut regna pro libidine distribuere, optimè edoctus, Pontificiis molitionibus frenum injecisset. Sed aliter visum supremo Numini. Namque nemine jam de Maximi Imperatoris interitu cogitante, subito per factionem Manfredi (quæ constans cordationum sententia erat)

erat) Si iiliatum dominatui dudum inhiantis a) veneno extinguebatur: condito tamen paulo ante obitum testamento scriptoque haredede * Cunradino. b)

*Edit. Fran. cof. 1595. *Filio suo, no Fratri Hen. rici, uti per am refert Aeneas Syl. Sim. ii. for. Frid. III. p. 33. conf. cap. II. § 20.*

III. Latus hoc obitu Innocentius, ad occupandum regnum Neapolitanum se accinxit, neque jure se modo quod Ecclesia pretendat, sed & exulum Nobiliumque precibus ad id conandum erigi adfirmavit. Inter hac & Manfredus Neapolim delatus, id a Pontifice, quem humili cultu mellitisque verbis delinierat, obtinuit, ut in Apulia, pulsus Cunradini Tutoribus pro lubitu victitaret: sed uti ferè cum amicitia, que subdole coaluit, evenire consuevit, ut parum firma existat. Sic Manfredus compositis nonnihil rebus suis, bellum contra Innocentium parare: hocque è vivis sublato, Alexandrum sacris sibi interdicentem armis impetere, Cunradinum mortuum per subordinatos lugubrique habitu incedentes Germanos nunciare: exequias per universum Regnum instituere: Neapolim occupare, Rex salutari. Quibus quidem perceptis Cunradinus, ablegatis ad Pontificem Oratoribus, vivere se testatus est. Lucenses quoque & Florentini decreta ad eundem Legatione in Sueviam misere Simonem Donatum & Bonacursum, equites: qui quum Cunradinum puerili ferè ætate, neque dum ad res gerendas aptum vidissent, non sine spe fati melioris, votoque pro felicibus Desideratissimi Pueri incrementis, discessere. Inter hac Urbanus IV. Præful Romanus missis in Galliam, è qua genus duxerat, Legatis, veniam delictorum omnibus, qui contra Manfredum, evocatis hac fini ex Africa Saracenis omnia vastantem, præsto sibi futuri essent, promisit: mox & eo progressus est, ut Carolo Andegavensium Duci, Ludovici Francorum Regis Fratri Campaniam, Apuliam, Siciliaque Regnum largiretur: ea tamen lege, ut id armis suis adquireret Carolus, tributumque annuum tam benefico Largitori persolveret. Conditionem ille accipit, venit, prælio vincit: Cadit Manfredus, Nobilissimæ conditor Manfredoniae, vitamque cum Imperio finit. c) Sublato illo Cunradinus tredecim annorum adolescens hortari suos, ne qui in Italiâ præcla-

A 2 rum

- a) *Pesito à Medicis in clystere veneno, quois Manfredum magna erat pollicitas. Al ter tamen Auctor Hist. Eccles. Gothan. IV, 5, 8.*
- b) *Vixissent Suedis. non eò tandem redacta res Imperii fuissent, ut aliquando Imperatorem facilius fuerit in ordinem redigere, quam scabiosum Monachum. Vide Sekendorf. Hist. Luthoranismi II, 110. & Luther. To. IV. Altenburg. p. 112.*
- c) *Memorabile de eo est, quod alibi legitur, decapsum vehementer Manfredum fuisse, ubi ad prælium cum Carolo se accingeret, accepto tali per ora-*

*Adde Mona-
ebum S. Ju-
stina Padua-
na Chron. L.
Tit. p. 623.
apud Chri-
stian. Vrbis.
Edit. Fran-
cof.*

rum nomen Patris Avigae ductu, peperissent, extincta jam veluti Suevicae nobilitatis indole gentisque fortissima Majestate, Siculo se regno exui paterentur. Igitur ab Alamannis quoque in consilium vocatis definitum, proficisci in Italiam cum exercitu Cunradinum oportere. Constat jam Suevos Bavarosque e quorum sanguine Matrem Cunradini produsse memoravimus, conjunctis firmatisque copiis, Regnum, e paterna avitaque successione Juveni Principi debitum repetituros: sed & Hetruscorum G. bellini a Guelphis malo antea fato pulsi in spem novarum rerum erigebantur: Pontifex denique, pendente Caesarum duorum, Alphonsi Castellae Regis, & Richardi Cornubiae Comitis Angli, lite curam Imperii ad se pertinere clamitans, Carolum Suevis objicere meditabatur: vetans insuper, ne, ne quis Regem Sicilia diceret Cunradinum: ne vel consilio, vel re ipsi adesset; imò ne Principes, qui vocem, quod ajuat, in electione Caesaris Romani haberent, ipsum in Regem Romanorum eligerent, sub ex-

*Naucl. Ge-
nerat. XLIII.
In Epistola
apud Golda-
stum dicit
se relictum
a Patre suo
Conrado te-
nellum in
fontium:
apud The-
od. à Niem:
relictum sub
Bailla seu tu-
tela Urbani
dicitur.*

communicationis poena. His ergò apud se expensis, missa in publicam epistola Cunradinu: vehementer conquerebatur: *Innocentium innocenti- ubi nocuisse: se in manibus S. Matris Ecclesia a patre tenellum condito- testamento relictum esse: Papam verò terras alienas inter Consanguineos & Nepotes suos distribuisse. Interim quum Manfredum, qui il- las recuperatas perfide ad se iraxerat, e vivis excessisset, sibi heredit legitimo ab Innocentii successoribus, Alexandro, Urbano, Clemente IV. easdem ereptas, atque ad Carolum Andegavensem nullo jure translatas esse. Nec destitisse Clementem, quin & regni titulum, dum Carolum Gallum per Italiam Vicarium Imperii scripserit, auferre. His se laesum injuriis Jus suum de Carolo vindicaturum.*

IV. Vertente igitur anno, Cunradinus, Veronensium, Papiensium, Senensium, Pisanorum, Romanorumque Legationibus literisque excitus, hortante insuper Matre Elisabetha, ad transalpinam expeditionem se profusus accinxit. Eunti Comites fuere Fridericus, Hermanni Austriae ac Styriae Ducis Filius, itemque Ludovicus Bavarus, avunculus, Exercitus praeter pediatum. X M. Equitum constabat: e quo, quum Veronam venisset, VII. M. remisit, pecuniae defectu, *quod initium Mali fuit.* Bavarus quoque specie Comitiorum Augustalium in Germaniam Papae jussu rever-

culum responsa: Non, Non, Gallus superabit Apulum. Nempè dupli- negatione sefellit incautum Principem Bonus ille Grammaticus, quum affirmatioui interdum aequipollere Manfredus non advertebat. Adde Ge- org. Marbium de Orac, c. 49. e Phil. Mornæ. de V. R. C.

reversus est. Quanquam ne nunc quidem infeliciter processere res Cunradini: Namque Mantuæ & Papiæ maxima omnium congratulatione exceptus, atque Genuensium littore Pisani navibus Pisam vectus, & aliquandiu ibi commoratus, multis d) Gibellinorum, Longobardorum, veteris utrinque domini memorum, ac Amilianorum copiis auctus mirificè est.

V. Multum quoque sub id tempus auxilii Cunradino attulit Fredericus Hispanus, ejusdem Consanguineus, qui cum validâ Saracenorum manu universam prope Siciliam (exceptis Messina, Syraculis, & Panormo) in potestatem redegit: Pisana etiam classis XL. terè magnarum tritemium maritima regni loca perlustrans, Carolinas naves Messinam usque persequuta est; Interim Cunradino Pisis solventi, quàm Senas attigisset, e) interdictum à Papa prædictum, ne contra Carolum quidquam moveret, neve Regnum Neapolitanum, f) quod ad Ecclesiam pertineat, (quo Jure? Non alio, quam quod latitanti in scrinio pectoris Papalis Spiritui sic visum) adpeteret, secus si fecerit, *Sacram incursum censuram*. Sed is posthabitis Papæ minis Apuliam mox omnem, in amplexus exoptatissimi Principis sponte sua ruentem occupavit: Romæ denique haud secus quàm Augustorum proles, & Campaniæ, Apuliæ, Calabriæ, Siciliaque legitimus heres à S. P. Q. R. & Heinricho Castiliæ Regis filio, Senatus Principe exceptus, in Capitoliumque ductus, & eo quidem honore, qui Imperatori sufficillet, affectus est.

A 3

VI.

- d) Vide Du Fresne Glossar. Voce: *Gibellini*, quo cum à Weiblingensibus dictos esse existimamus, Andr. Brunner. Annal. Bojor. P. III. p. 822. *Pisam accessit, tanto ubique Gibellinorum plausu exceptus, ut mirum non sit incauti Adolescentis aures adversus Pontificis minas ebulluisse.*
- e) Observatu indignum non erit, quod Brunnerus, ex Jesuitarum ordine Scriptor adnotat: *Adversus eju modi fulminibus aures minus jam excommunicationis nomine movebantur: Grava esse necesse est, qua formidini esse vellet.* Addat. Henr. Stero, Monachus Althæ inferioris, ap. Marq. Freher. Tomo uno Rer. German. p. 385. *Roma Conradinus gloriose tanquam Imperator cum magno triumpho suscipitur, pariter pendens Papa excommunicationem.* Similiter Martin. Polonus Chronol. Rom. Pontif. app. ad Hist. Aenæ Sylvii p. 378.
- f) *Agnita tamen comque ab Hispanis est Pontificum in Siciliam cum Pharus su. ultras, ut feudi loco à P. R. accipiant, eaque propter quotannis equam albam ephippio & ornamenta ex holoserico rubro ornata simul VII M. aureorum pend. m. ubi Pontifex accepta pecunia dicere fertur: Sufficiant pro hac Sico. Conf. Becm, H. O. P. II, c. 1. §. 2, 437, 438.*

*Vbi Benedi-
ctus ordinem
instituit.*

*E. Cruf. no-
ster III. II.
18. 116.*

VI. Ibi verò, quàm Cassinum custodiret montem, angi vehementer
cepit Carolus, quod copias suas distraxisset, & Cunradinum Roma egres-
sum via Tiburtinâ versus Regnum proficisci audiret. Summa rerum con-
filiorumque tum penes Alardum, Veteranum inter Gallos militia Ducem
stetit, quem à Visitatione quidem Dominici sepulchri Neapolim adpel-
lentem, Messanæ adversus Fridericum Hispanum altera exercitus parte
consistente, altera verò defensionis orâ maritimæ destinata, prope ad se
vocavit Carolus, qui & aciem mox instruxit ipso Augustini die, V. Kal.
Septembr. M. CC. LXVIII. præmissis duobus agminibus, Duce Philippo
de Montetorti: qui in secundo constitutus agmine, regio ornatu insigni-
busque conspicuus ita prominebat, ut ipse Rex Carolus esse à suis quo-
que putaretur. Tertium agmen ex optimis fidissimisque collectum unâ
cum Carolo in valle vicina, ubi conspici non poterat, latebat. Alardus
in summo colle, quò in vallem prospiciens, paratus in omnem eventum
esset. Succedebat jam Cunradini acies militari ordine sub signis: g) pri-
mi ibant Romani, Itali, Hispanique omnes: Sequebantur Cunradinus &
Austriæ Dux, æquales ætate cum ter mille gravis armaturæ viris, quæ
Principum data custodia erat. Ventum ad manus: Philippus Montfor-
tius, qui vestiti & insignibus Carolum præsentabat, dato ad configendum
primo agmini signo, ab adversis partibus magno animorum ardore ex-
septus: strati Galli; Ipse interim Dux acerrimè pugnans hostem ad tertiam
usque

B) Orationem Cunradini ad milites graphicè delineavit Jesuita
Brunnerus, quem libentor heic sequimur, Papæ tricæ haud
omnino dissimulantem: *Quinguo, dicebat, Caesaribus unicum ha-
res succedo. Supra centum annos Imperium Germaniâ in nostro sangui-
ne stetit. Coronam Imperii Principum favore tot Caesarum soboli desti-
natam Alexander Pontifex invidiosissimus literis, quibus omne gentis no-
stra nomen confixum est, iniecit. Sicilia supererat nobilissima certissi-
mæque portio paterna hereditatis: eam quoque si adissem, nimis felix
futurus Pontificibus sum visus. Ergo conuratu advertendas omnes spes
mea reliquias animus, jure Gentium frus me non sunt passus: Et quia soli
hodie imperant, regnaque Sportularum insular dividunt mancipiis aut
Clientibus suis, Coronam meam alter homini extero ostendat, alter im-
posuit. Nullum jam meo nocentem est caput; ego esulbris pulvis, ego Ler-
naa hydra pestilentior Basiliscus, ego mali cordi pessimum odium Pontifi-
cum literis traducor. Omnia in me arma acuantur, & nullum hodie
sanctius bellum dicitur, quam quod in adolescentem innocuum, omnibus
pupillis calamitosiorem, Pontificum auspiciis appreciationibusque est
susceptum, Annual. Boj. P. III. 826.*

usque horam sustinet, ut in quam partem victoria inclinaret, cognosci non posset. Tandem conglobati quidam Itali Hispanique, facta in larvatum Regem validâ impressione, Philippum humi ictum stratumque interfecere. Sequuta propediem fuga, quod ipse Carolus putaretur interisile. Potitos se victoriâ rati Conradiniani, dissipatos insequi & spolia legere: Germani quoque, qui circa Principes Juvenes custodiae causâ constituti erant, negotio se admiscere: ita ut profligatis Gallis quum passim effusissima fieret fuga, victor & exercitus dissiparetur.

VII. Nullum ergo jam in campis amplius erat justum agmen; nullum in subsidii robur: cingebant aliquot vilissimi calones corpus Principis. Vagus miles, prædæ intentus, quasi certissimus Victor exultabat. At verò senex ille Viteator Alardus, postquam è collis, quem antea dixi, vertice omnia notasset, Carolum Regem è valle repente moventem hostibus dispersis prædaque onustis supervenire jubet. Ille mox circumducta delectorum acie in planitiem venit, hostes cedit, fugat, capit, ad ipsa Conradini signa penetrat: qui quum videret, quem repente in locum res suæ deductæ essent, cæli velut ignibus ictus, de vita vivens ambigit ipse sua. Attonitus ergo, cum Friderico Austrio paucisque aliis fugit, triduumque vili indutus veste per sylvas ac saltus ignote Italiae oberrat. *b)* Ubi Asturam venit, navis concidendæ consilium cepit, quæ Pisas, fidam ac sociam urbem dirigeretur. Jamque cum naviculatore convenerat, & conscensa navis. Sed panis & commeatus deerat, quem mittunt eundem illum præstinatum. Pecunia etiam deerat; igitur alter annulum, raram habentem gemmam digito detrahit; Miratus aurifaber à sordido piscatore tam nobile ad se deferri cimelium, & suspectans unde haberet, quaerit. Ille candide, à duobus, inquit, juvenibus ingenui vultus, sed habitu & vestitu squalidus: neque se ultra scire. Delata mox ad Dynastam urbis Johannem è Romanâ, ut apud Carolum Sigoniam lego, Frangepanorum familia hujus rei fama ex prælii eventu nonnihil jam suspicatum, navis ejus jussu instructa: adolescentes retracti & ducti. *i)* Quo audito Carolus Asturam terrâ marique obsessam in suam redegit potestatem & post-

*Emili Xl.
millia Con-
radiniano
rum cecidisse
commemo-
rat. Junge
denuò An-
nal. Suev.
III. II. 18. 117.
Ica doctissi-
mi restan-
tur ex Italia
Antonius
& Pandula-
phus.*

*Sigon. de
Regno Ita-
liae Edit.
Bonon.
1580.*

h) Agasonem indutus, tuto sub censoribus latitaturus, si ex prioris fortuna signibus nihil suis recemisset. Sed annulus qui digito basit, fabulam evertit. Brunn. III, 831.

i) Sed nulla suberat causa, cur magnopere dolerent se deprehensos. Extra hosticum ym erant. Nullam Frangepanes malefici causam habebat: humanitatis permittas: & si pretium opera aliud nullum adpaveret, servasse Principes Germanica juvenium, quibus non triumphus erat antese.

postquam Ginationum reversus, Calvanum atque Galeottum Cunradini in fuga Comites capitibus in via truncasset, Cunradinum cum Austria Neapolim abducit. Ibi toto fere anno detenti in vinculis tetra miserabilique & quod ab Amicis accepimus, adhuc superstiti ergastulo, Nobilissimi Juvenes: Hoc elapso convocatis Neapolim è Jureconsultorum censu præcipuis, quid faciendum sibi cum captivis esset, percontatus est.

VIII. Ab his in eam denique sententiam conclusum est, *tollendos, è medio, & publicè capite minvendos.* Quamvis ea præcipuis è Gallica nobilitate viris minimè probaretur: Roberto imprimis Flandriæ Comiti, Regis Genero, qui asserbat tanto genere ortum neutiquam tollendum, sed in Gentis propinquitatem matrimoniali scedere trahendum. Sed vicit illorum, quos ante diximus, judicium: Itaque Neapoli locus feticis iisque rubeis tapetiis instruitur, eo in foro, ubi Carmelitarum k) Elie instituta vanissimo aultu jactantium Templum. l) Producti in Scenam Cunradinus & Fridericus Austrius, Gerhardus item Comes Pisanus, qui in prælio Thufcorum Dux fuerat: Præterea Richardus Reburfa, Jo. Grutta, Marinus Capeccius, & Rogerius Bussus, Magnates Neapolitanorum modo & Gallorum, sed ex Italia quoque omni, tam crudelis supplicii spectandi causâ. Aderat & ipse tam feri barbarique ac immanis facinoris auctor Carolus. Cathedram capropter extractam Robertus * Barium Caroli Protonotarius conscendit, sententiamque capitalem in omnes pronunciat. Momenta ejus præcipua erant: *Cunradinum quoniam Ecclesie pacem turbavit, Regni nomen usurparit, Regi denique ipsi necem intenterit, morte damnari.* Quâ promulgatâ animosè ad Barium dixisse fertur, & Latino quidem sermone Cunradinus. *Serve nequissime: Serve scelestissime. Itane filium Regis damnasti? & ad populum: Nullam ego, ait, Ecclesie injuriam intuli unquam, sed recipere Regnum, à Deo mihi concessum, ab hostibusque iniquissime ereptum, sategi. Moriendum infami & indignâ*

rendam? Sed avarus animus & honesti curâ intactus lucri spe nobi illam prædam hosti venalem fecit. Adde Brunner. l. 11, 832. qui aternis cond. t. 16, non ut hominem sed ipsum humanitatem præditorem laudandum arbitratur.

- k) *Docuit hoc utique Eruditissimus Papibrochim, in perpetuum ac indelebile scelerum opprobrium*
 l) *Diem plerique designant XXVI. Octobr. M CCLXIX. Vel IV. Kal. Nov. Feræ secunda, ut Heer. Siero apud Freherum Tomo uno R. G. p. 385. unde & Sibraderum aliosq; emendat, qui ad A. 1208. hanc necem referant. Viguerius rator, Ecclesiastica Galli. o Idiome Lugduni Batav. A. 1604. edita xxix. Octobris defniri à quibusdam advertit.*

Theodoricus à Niem de Privileg. Imperii ap. Simon. Scharidum, de Jurisd. Imp. p. 796.

** Rabensem vocat C. Facinus Polite. L. 8. Sed quâ fide?*

Ita Pandolphus Histor. Neapol. l. IV. Conf. Jo. Agentin Annual. Roj. VII, p. m. 467. Edit. Germ.

dignâ familiâ meâ morte. Sit itâ. Matris meæ agnati, Germani mei, Duces Bavarie cæterique è gente affines mortem hanc meam vindicabunt. Dictis his chirothecam (m) alterâ manu exutam, adversus populum proiecit, heredem à se institui asserens Petrum Aragonium. Hanc (n) ad Petrum (o) detulit Henricus *Dapifer Waldburgius*, jusque in Regna Sicula eidem assertum memoravit: Cui à Rege, in perpetuam gratitudinis tesseram, Suevici Ducatus insignia data, tres puta Nigri Leones, quos adhuc in gentilicio deignate servant Illustrissimi Waldburgii. Mox Fridericus Austrius ingeniculare primus jubetur, cui caput incisum. Illud è tabulato sublatum Conradinus amplexus, osculatusque, profusis lachrymis dixit: *O miserum me, qui Te, tam charum caput, à vidue Matris complexu abstractum, hanc in calamitatem conjeci.* Inde multa de acerbitate & perfidia inimicorum conquestus: innocens, ait, ac præter fas & æquum hereditate atavi, proavi, avi, parentis sanguine partâ, ipsa denique vitâ spoliior: Causam ad Dei tribunal rejicio. Videbit hoc scelus, vindicabit hoc parricidium summus in cælis Judex, cui animam ab hoc corpore mox divellendam committo. Sic flexis ad Deum genibus, veniaque peccatorum petita fortiter carnificem expectat: qui caput amputat, & ab alio mox interficitur, ne extaret qui generosum, qui que in tot Imperatoribus Regibusque stillaverat, sanguinem ab se extinctum esse, insolentius jaçtarent. Addamus & Epitaphium Conradino scriptum:

Asturis ungue Leo pullum rapiens aquilinum

Hic deplumavit - acephalumque dedit.
& Guazz. in Chronicis Italicis: Saxeus verè, inquit, esset ille, cujus animum non commoveret tanta crudelitas.

Tantum ergò facinus in Principem Germanum, in Suevum, paravit Gallus: Atque hic exitus Conradini fuit, quo cum nobilissima simul Ducum Suevorum familia occidit, quæ paterno maternoque genere jam à Clodoveis Carolisque multos Imperatores, Reges, Principes produxerat. Cujus quidem Historiæ recensui pluribus haud immoratur: (p) Quippè qui non tam historiam scribere, quam adplicatione Morali eandem illustrare constituimus.

B

CAP. II

m) *Addunt alii: cum annulo, conf. Imhof. Notic. Proc. S. R. I. VII, 19, 532.* n) *Quidam Fridericum Castellanium, sed perperam, Crus. III. II. 28. pag. 119.* o) *Qui suo quoddam habere diceretur ex Coniuge Constantia Manfredi Frider. II. filii nostr. filia. Adde Pufend. Introd. p. 72.* p) *Multo minus ergò in racula enarrabimus, quæ sub hanc eadem contigisse meticolosè Henricus Sylvius, fidenter autem Brunnerus memorat, illum legant, qui fabella delectantur.*

Crus. d. l. p. 120. Adde infr. cap. II. §. 8.